

Sygn. akt III SK 28/11

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa Telekomunikacji Polskiej Spółki Akcyjnej w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej z udziałem "M. T." Spółki Akcyjnej o określenie warunków udostępniania, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 grudnia 2011 r., na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 grudnia 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 1 grudnia 2010 r. oddalił apelację powódki Telekomunikacji Polskiej S.A. w Warszawie od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 września 2009 r. w sprawie przeciwko pozwanemu Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes Urzędu).

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną powódki. Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik powódki powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wskazując jako istotne zagadnienie prawne potrzebę wyjaśnienia następującej kwestii: „czy z uwagi na specyfikę świadczenia usługi powszechnej przez przedsiębiorcę wyznaczonego w trybie art. 103 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, w przypadku gdy z wnioskiem do Prezesa Urzędu o wydanie

decyzji regulującej zasady przekazywania danych abonentów przedsiębiorców telekomunikacyjnych na potrzeby wydawania spisu abonentów i prowadzenia biura numerów występuje w trybie art. 67 Prawa telekomunikacyjnego przedsiębiorca telekomunikacyjny niebędący przedsiębiorcą wyznaczonym do świadczenia usługi powszechnej, zastosowanie znajdują reguły właściwe określaniu zasad i warunków przekazywania danych abonentów przedsiębiorcy wyznaczonemu, w szczególności obowiązek kalkulacji kosztów, stosowania opłat uwzględniających zwrot uzasadnionych kosztów, jak również ustalania wynagrodzenia w oparciu o uzasadnione koszty, czy te z uwagi na specyfikę świadczenia usługi powszechnej przez przedsiębiorcę wyznaczonego zasady te nie mogą znaleźć zastosowania, a w ich miejsce organ regulacyjny powinien zastosować warunki rynkowe, w szczególności, w zakresie wynagrodzenia za przekazanie danych - ustawę o cenach?”.

Uzasadniając potrzebę rozstrzygnięcia tak zdefiniowanego zagadnienia prawnego pełnomocnik powódki wyjaśnił, że decyzją z dnia 14 lipca 2006 r., wydaną na podstawie art. 103 Prawa telekomunikacyjnego, powódka została wyznaczona do świadczenia wszystkim użytkownikom publicznych sieci telefonicznych usługi ogólnokrajowego spisu abonentów (OSA) oraz usługi ogólnokrajowej informacji o numerach telefonicznych (OBN). Zasady przekazywania powódce danych abonentów na potrzeby świadczenia obu usług zostały określone w szeregu decyzji indywidualnych adresowanych do powódki oraz innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Według pełnomocnika powódki zasady te miały uwzględniać, w zamiarze Prezesa Urzędu, specyficzny charakter usługi powszechnej. W ten sposób wydając zaskarżoną decyzję Prezes Urzędu zastosował identyczne przesłanki do określenia finansowych warunków przekazywania stosownych danych przedsiębiorcy niebędącemu przedsiębiorcą wyznaczonym, jak i przedsiębiorcy wyznaczonemu do świadczenia usługi powszechnej na podstawie art. 103 Prawa telekomunikacyjnego.

Zdaniem pełnomocnika powódki możliwe jest natomiast inne rozstrzygnięcie przedstawionego zagadnienia prawnego. Uwzględniając, że usługi OSA i OBN świadczone przez podmiot niebędący przedsiębiorcą wyznaczonym do świadczenia usługi powszechnej nie mają charakteru usługi powszechnej, zasady

wynagrodzenia za przekazywanie danych na potrzeby ich świadczenia powinny być odmienne od zasad ustalanych w przypadku OSA i OBN świadczonych w ramach usługi powszechnej. Zdaniem powódki, wyłącznie w przypadku wynagrodzenia z tytułu przekazywania danych przedsiębiorcy wyznaczonemu do świadczenia usługi powszechnej znajdują zastosowanie obowiązki kalkulacji kosztów, stosowania opłat uwzględniających zwrot uzasadnionych kosztów, jak również ustalania wynagrodzenia w oparciu o uzasadnione koszty. Prawo telekomunikacyjne przewiduje bowiem obowiązki związane z kalkulacją kosztów oraz stosowanie opłat opartych o koszty dla dostępu telekomunikacyjnego, usług telekomunikacyjnych świadczonych na rynku detalicznym ze szczególnym uwzględnieniem usługi powszechnej. Według powódki, usługa udostępniania danych abonentów przedsiębiorcy niebędącemu przedsiębiorcą wyznaczonym nie została objęta żadnym spośród wskazanych powyżej obowiązków, co przemawia za przyjęciem, że do ustalania ceny takiej usługi znaleźć może zastosowanie ustawa o cenach. Prawo telekomunikacyjne nie przewiduje bowiem mechanizmu ustalania ceny usługi OBN świadczonej przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego niebędącego przedsiębiorcą wyznaczonym. Dlatego, zdaniem pełnomocnika powódki, zagadnienie prawne powinno zostać rozstrzygnięte w ten sposób, że w przypadku, gdy usługę OSA i OBN chce świadczyć podmiot niebędący przedsiębiorcą wyznaczonym do świadczenia tych usług, usługi te nie mają charakteru usługi powszechnej, a zasady przekazywania danych na potrzeby świadczenia takich usług powinny zostać ustalone w sposób odmienny od zasad przekazywania danych na potrzeby świadczenia tych usług przez przedsiębiorcę wyznaczonego, a zatem na zasadach rynkowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga skonstruowania zagadnienia prawnego oraz

przedstawienia odpowiedniego wyводу, który w swej treści zbliżony jest do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r., III SK 25/11, niepublikowane i cytowane tam orzecznictwo). W szczególności podniesione w skardze zagadnienie prawne musi dotyczyć kwestii budzącej rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości, co ma miejsce wówczas, gdy przepis stanowiący podstawę dla skonstruowanego zagadnienia jest niejasny zaś sformułowany problem prawny nie doczekał się jeszcze rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, a w sprawach o charakterze unijnym - orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości wydanego w trybie art. 267 TFUE.

W niniejszej sprawie podstawę prawną dla skonstruowanego zagadnienia prawnego stanowi art. 67 Prawa telekomunikacyjnego. Przepis ten w ust. 1 nakłada na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego będącego dostawcą publicznie dostępnych usług telefonicznych obowiązek udostępnienia niezbędnych danych innym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym prowadzącym spisy abonentów lub świadczącym usługę informacji o numerach telefonicznych. W ust. 2 odsyła zaś do odpowiedniego stosowania przepisów art. 27-31 Prawa telekomunikacyjnego w zakresie treści umów, na podstawie których przedmiotowe dane są udostępniane. Samodzielnie powołany przepis art. 67 Prawa telekomunikacyjnego nie odnosi się zatem do podniesionego w skardze kasacyjnej problemu prawnego, jakim jest metoda określenia zasad odpłatności za udostępnienie danych abonentów innemu przedsiębiorcy na potrzeby świadczenia usług OBN i OSA. Analogicznie jest w przypadku powołanego w zagadnieniu prawnym art. 103 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego. Sformułowane w skardze zagadnienie prawne nie znajduje zatem oparcia w treści powołanych w nim przepisów.

Natomiast jeżeli przyjmie się, że podniesiony w skardze kasacyjnej powódki problem prawny pozostaje w związku z art. 67 Prawa telekomunikacyjnego na skutek zawartego w jego ust. 2 odesłania do art. 27-31, oraz jeżeli uzna się, że z art. 31 ust. 2 pkt 3 Prawa telekomunikacyjnego wynika upoważnienie dla Prezesa Urzędu do określenia zasad rozliczeń między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi w zakresie udostępnienia danych abonentów, sformułowane w niniejszej sprawie zagadnienie prawne pozbawione jest cechy istotności. Zostało

ono bowiem rozstrzygnięte w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości, a treść przepisów prawa unijnego, które należy uwzględniać przy wykonywaniu dyspozycji art. 31 ust. 2 pkt 3 Prawa telekomunikacyjnego, stosowanego odpowiednio do umowy o udostępnienie danych na potrzeby świadczenia usługi OBN lub OSA, nie budzi wątpliwości interpretacyjnych.

W powołanym w skardze kasacyjnej powódki wyroku Trybunału Sprawiedliwości z 25 listopada 2004 r. w sprawie C-109/03 *KPN Telecom* (Zb. Orz. 2004, s. I-11273) przyjęto, że „podmiot świadczący usługi powszechne może, udostępniając te dane konkurentom na rynku spisów abonentów, obciążać ich jedynie dodatkowymi kosztami udostępnienia danych, nie zaś kosztami ich uzyskania” (pkt 40). Wyrok ten zapadł zaś w stanie faktycznym zbliżonym do stanu niniejszej sprawy, gdyż dotyczył sprawy, w której z żądaniem udostępnienia danych na potrzeby świadczenia usługi OSA wystąpił przedsiębiorca niebędący – tak jak w przedmiotowym przypadku – przedsiębiorcą wyznaczonym do świadczenia usługi powszechnej. W świetle zapatrywań prawnych Trybunału Sprawiedliwości, którymi Sąd Najwyższy orzekający w sprawie unijnej jest związany (wyrok TS z dnia 4 czerwca 2009 r. w sprawie C-8/08 *T-Mobile Netherlands i in.*, Zb.Orz. s. I-4529, pkt 50), a których powódka nie zakwestionowała w sposób uzasadniający ewentualne rozważnie potrzeby skierowania pytania prejudycjalnego w trybie art. 267 TFUE, zasada udostępniania danych o abonentach w sposób „zorientowany na koszty” dotyczy nie tylko sytuacji, w których dane te są przekazywane w związku z obowiązkiem świadczenia usługi powszechnej, ale także w przypadku przekazywania przedmiotowych danych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych przypisujących numery podmiotom świadczącym usługi OBN lub OSA. Orientacja na koszty przy kalkulowaniu zasad odpłatności za udostępnienie przedmiotowych danych wynika ponadto wprost z akapitu 35 preambuły („Wszyscy usługodawcy, którzy przypisują numery telefoniczne swoim abonentom, są zobowiązani udostępnić odnośne informacje w sposób uczciwy, uwzględniający koszty i niedyskryminacyjny”) oraz art. 25 ust. 2 „Usługi biura numerów i spisu abonentów”, który zobowiązuje Państwa Członkowskie do zapewnienia, aby wszystkie przedsiębiorstwa, które przypisują numery telefoniczne abonentom, spełniały wszystkie, w granicach rozsądku, wymagania udostępnienia

dla celów świadczenia publicznie dostępnych usług biura numerów i spisów abonentów ważnych informacji w uzgodnionym formacie i na uczciwych, obiektywnych, zorientowanych na koszty i niedyskryminacyjnych warunkach”.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.